

Sygn. akt XI Ka 202/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SO Elżbieta Daniluk

Sędziowie: SO Ewa Bogusz – Patyra

SO Magdalena Kurczewska–Śmiech –spr.

Protokolant: st. prot. Małgorzata Polaczek

przy udziale Prokuratora Doroty Kalinowskiej

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2015r.

sprawy R. K.

oskarżonego z art. 279 § 1kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 1 grudnia 2014r. sygn. akt II K 28/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego R. K. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Białej Podlaskiej do ponownego rozpoznania.

XI Ka 202/15

UZASADNIENIE

R. K. został oskarżony o to, że:

1. w nocy z 23/24 października 2013 roku w miejscowości E. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. L. i inną ustaloną osobą, po uprzednim włamaniu, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki M. (...) nr rej. (...) o wartości niemniejszej niż 41.800 zł na szkodę C. P. i (...) C.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

2. w nocy z 7/8 marca 2013 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, po uprzednim włamaniu, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki T. (...) nr rej. (...) o wartości niemniejszej niż 19.000 zł na szkodę K. i M. B.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej:

I. uznał R. K. za winnego popełnienia I zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. skazał go oraz na powyższej podstawie wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności nadto na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzekł grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych każda;

II. uznał R. K. za winnego popełnienia II zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. skazał go oraz na powyższej podstawie wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności nadto na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzekł grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych każda;

III. na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone kary połączył i orzekł karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w wysokości 75 (siedemdziesięciu pięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych każda;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył R. K. okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie tj. jego tymczasowe aresztowanie od dnia 24 października 2013 roku do dnia 21 stycznia 2014 roku przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary;

V. zwolnił R. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony, zaskarżając go w całości na swoją korzyść. Zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia:

- art. 117 par. 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., polegającą na rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2014 roku sprawy pod nieobecność oskarżonego, w sytuacji braku powiadomienia go o terminie posiedzenia poprzez wysłanie zawiadomienia na niewłaściwy adres, wskutek czego został pozbawiony możliwości obrony swych praw;

- art. 133 par. 1 k.p.k. i art. 6 k.p.k. poprzez uznanie, iż wezwanie oskarżonego na posiedzenie w dniu 1 grudnia 2014 roku w przedmiocie wniosku w trybie art. 335 k.p.k. o wydanie wyroku skazującego, zostało mu prawidłowo doręczone, gdy tymczasem wezwanie to zostało wysłane na inny adres niż podany przez oskarżonego jako adres do korespondencji i przeprowadzenie przedmiotowego posiedzenia pomimo jego nieobecności, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia przysługującego mu prawa do obrony.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białej Podlaskiej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego w zakresie wniosku o uchylenie sprawy do ponownego rozpoznania zasługuje na uwzględnienie z uwagi na trafność podniesionych zarzutów apelacyjnych.

Zasadnie podnosi skarżący, że Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej wydając w dniu 1 grudnia 2014r. na posiedzeniu wyrok w trybie art. 335 k.p.k. uczynił to z rażąco obrazą art. 117 k.p.k. i 139 k.p.k., a poprzez to art. 6 k.p.k., co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Zgodnie z treścią art. 343 par. 5 k.p.k. oskarżony ma prawo wziąć udział w postępowaniu dotyczącym rozpoznania wniosku skierowanego przez prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez rozprawy w trybie art. 335 k.p.k. Warunkiem procedowania bez obecności oskarżonego, jest dowód jego prawidłowego powiadomienia o terminie, co implikuje możliwość wydania wyroku pod nieobecność strony.

Z treści protokołu posiedzenia z dnia 1 grudnia 2014 r. wynika, że Sąd zastosował art. 139 par. 1 k.p.k., który stanowi, że jeśli strona nie podając nowego adresu zmienia miejsce zamieszkania lub nie przebywa pod wskazanym przez siebie adresem, pismo wysłane pod tym adresem uważa się za doręczone. Było to niedopuszczalne jako, że w wyniku

zarządzenie o wyznaczeniu posiedzenia z dnia 20 października 2014 r. podjęto próbę powiadomienia oskarżonego R. K. za pośrednictwem policji na jeden z dwóch adresów, które podał, i co do którego sąd dysponował informacją, że pod tym adresem nie przebywa. Znalazło to zresztą odzwierciedlenie w informacji Komendy Miejskiej Policji w B. z dnia 9 listopada 2014 r., gdzie wskazano, że R. K. nie przebywa i nigdy nie przebywał na ul. (...) w B. (k. 602).

Zasadnie podnosi skarżący, że adres, na który wysłano powiadomienie jest adresem jego zameldowania, pod którym nie przebywa. Właściwym adresem, który podawał w toku postępowania i na które Sąd wysyłał wszystkie pisma jest adres jego zamieszkania W. ul. (...). Istotnie w protokole jego przesłuchania istnieją obydwa adresy, nadto oskarżony w swoich wyjaśnieniach wskazał, że jest zameldowany w B. przy ul. (...), od urodzenia mieszka jednak w W. przy ul. (...) (k. 99). Taki adres jako miejsce pobytu oskarżonego został także wskazany w dokumentacji dołączonej do akt sprawy po uchyleniu wobec niego tymczasowego aresztowania. Niewątpliwie skutkiem przyjęcia do wiadomości przez Sąd, że oskarżony przebywa i mieszka w W. było wysyłanie mu wszystkich wezwań na posiedzenia właśnie na ten adres (k.448, 493, 522, 526, 544, 581), za wyjątkiem powiadomienia go o terminie posiedzenia w dniu 1 grudnia 2014 r. Wówczas to, najpewniej w wyniku błędnego wykonania zarządzenia przewodniczącego, dokumentację skierowano do Komendy Miejskiej Policji w B. ze wskazaniem adresu R. K. jako B. ul. (...) (k. 596).

W świetle powyższego Sąd Rejonowy nie mógł uznać za skuteczne doręczenia w trybie art. 139 k.p.k. wysłanego na adres w B. ul. (...) albowiem oskarżony nie przebywał nigdy pod tym adresem a wskazanym adresem do doręczeń było jego miejsce zamieszkania w W., gdzie były wysyłane skutecznie wezwania i powinno być wysłane także powiadomienie o posiedzeniu w dniu 1 grudnia 2014 r. Skutkiem powyższego było uchybienie procesowe polegające na tym, że sąd procedował pomimo braku prawidłowego powiadomienia strony o czynności, zamiast posiedzenie odroczyć i prawidłowo powiadomić oskarżonego o kolejnym terminie. Zasadnie podnosi skarżący, że skutkowało to także naruszeniem jego prawa do obrony, co właściwie uargumentował w środku odwoławczym jako mogące mieć wpływ na treść wyroku.

Skuteczne podniesienie względnej przyczyny odwoławczej w postaci naruszenia przepisów prawa procesowego, mogących mieć wpływ na treść orzeczenia, musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białej Podlaskiej.

Przy ponownym rozpoznaniu wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 k.p.k. Sąd Rejonowy doloży wszelkiej staranności przy powiadamianiu stron o terminie posiedzenia, i przy skutecznym doręczeniu powiadomień oskarżonemu i jego obrońcy, o ile oskarżony nie zmieni merytorycznie swojego stanowiska, wyda wyrok w sprawie.

Zwrócić należy Sądowi Rejonowemu uwagę na treść art. 111 par. 1 i 2 k.k., który winien być przeanalizowany w kontekście zebranego w sprawie materiału dowodowego i tego, że czyn I zarzucony oskarżonemu został popełniony na terytorium Niemiec.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Ewa Bogusz – Patyra Magdalena Kurczewska – Śmiech Elżbieta Daniluk